

فراخوان جایزه ادبیات فلسطین

فراخوان سومین دوره «جایزه جهانی ادبیات فلسطین» منتشر شد. ایسنا ضمن اعلام این خبر نوشت، در بخشی از متن فراخوان این جایزه که توسط روابط عمومی مجمع ناشران انقلاب اسلامی منتشر شده، چنین آمده است: «جایزه جهانی ادبیات فلسطین آبان ماه ۱۳۹۷ (نوامبر ۲۰۱۹) برای پاسداشت خون شهدای راه آزادی فلسطین و مقاومت تأسیس شد. این جایزه متعلق به ملت‌های حامی فلسطین است و برگزارکنندگان آن از نویسندگان، شاعران و ناشران سراسر دنیا دعوت می‌کنند که به این مبارزه فرهنگی ادبی بپیوندند.» در این جایزه بهترین آثاری که در سال‌های ۲۰۲۳، ۲۰۲۴، ۲۰۲۵ و ۲۰۲۶ تولید شده باشند، بررسی خواهند شد. این آثار در گروه‌های داستان و شعر کودک، مجموعه داستان‌های کوتاه، رمان، خاطره، نمایش نامه چاپ‌شده و دیوان شعر داوری می‌شوند. مقدار این جایزه ۱۲۰ هزار دلار است. مراسم اختتامیه و اعلام نتایج جایزه جهانی ادبیات فلسطین در سال ۲۰۲۶ میلادی خواهد بود.

برترین‌های شب مستندسازان

سیزدهمین جشن مستقل سینمای مستند ایران شامگاه شنبه ۱۲ اسفندماه در تالار قلم کتابخانه ملی ایران برگزار شد. از جمله حاضران در این مراسم که به ریاست محمد شکیبانی برگزار شد منوچهر شاهسواری دبیر چهل‌وسومین جشنواره فیلم فجر، علیرضا حسینی از اعضای هیئت‌مدیره خانه سینما، محمد حمیدی مقدم مدیر مرکز گسترش سینمای مستند و تجربی و علی دهکردی مدیرعامل خانه سینما بودند. در بخش بهترین کارگردانی مستند کوتاه، شیر سنگی به امیر آقاعبداللهی برای «کشیم عاشق»، در بخش بهترین کارگردانی مستند نیمه‌بلند، شیر سنگی به حسن نقاشی برای «دبستان پارسی» و در بخش بهترین کارگردانی مستند بلند، شیر سنگی به علی فراهانی صدر برای «قوی دل» اهدا شد. باتوجه به این که در بین جوایز، جایزه‌ای برای گویندگی فیلم مستند در نظر گرفته نشده بود این جایزه به‌طور مستقل به سعید پورصمیمی برای صدای گرم و اجرای خلاقانه گفتار متن مستند «تب آینه» به کارگردانی سیدوحید حسینی تعلق گرفت.

واکنش به حذف کتابفروشان

به‌تازگی و با تصمیم شورای سیاستگذاری نمایشگاه بین‌المللی کتاب تهران، حضور کتابفروشان در دوره آتی این نمایشگاه که از ۱۷ اردیبهشت‌ماه سال آینده برگزار می‌شود، لغو شده است. این تصمیم که تاکنون از طریق مراجع اطلاع‌رسانی نمایشگاه تکذیب و تأیید رسمی نشده در فضای مجازی و در میان ناشران و کتابفروشان با واکنش‌های بسیاری روبه‌رو شده است. ایسنا ضمن اعلام این خبر با انتشار یادداشتی در این مورد نوشت ناشران با استقبال از این تصمیم از احتمال فروش قابل توجه خود در بخش مجازی نمایشگاه در دوره پیش‌رو سخن گفته‌اند و کتابفروشان که به دنبال رکود حاکم بر بازار وضعیت حیات و فعالیت خود را در خطر می‌بینند این اتفاق را خیانت به حیات صنفی خود دانسته‌اند. در همین راستا شاید اطلاع‌رسانی و توضیح شرایط حاکم بر صنف نشر و تبیین علت اتخاذ این تصمیم از سوی اتحادیه ناشران و کتابفروشان بتواند در نهایت منجر به اتفاقاتی خجسته برای اهالی نشر و کتاب در نمایشگاه کتاب آتی شود.

از پیمان‌بست تا پروتالیست

گفت‌وگو با آدرین برودی که دومین اسکار بازیگری‌اش را گرفت

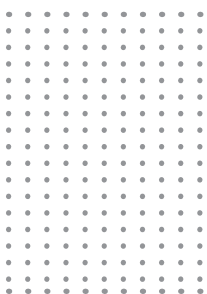
زینب کاظم‌خواه
خبرنگار گروه فرهنگ

۲۲ سال از زمانی که آدرین برودی در فیلم «پیانست» درخشید، می‌گذرد؛ بازیگری که برای حماسه‌سای پس از هولوکاست دوباره نامزد جایزه اسکار شده است. در مصاحبه‌ای که گاردین چندماه پیش با او داشت، درباره بازسازی یک قلعه و آرزوهای برآورده نشده حرف می‌زند.

آدرین برودی تلفن‌اش را کنار می‌گذارد و می‌گوید: «معموم هستم.» اخیراً بسیاری از دوستانش خانه‌هایشان را به‌خاطر آتش‌سوزی مهیب در لس‌آنجلس از دست داده‌اند. این بازیگر ۵۱ ساله می‌گوید، با این که سال‌هاست در لس‌آنجلس جایی نداشته است، اما به‌نظرش همچنان این موضوع برایش «وحشتناک و غیرقابل درک است.» او می‌گوید، با این که حال و حوصله‌اش سر جایش نیست، اما همچنان کار می‌کند. او در گوشه اتاقش در هتلی در لندن می‌نشیند، کت مشکی شبکی پوشیده و پاهایش را روی هم می‌اندازد.

برودی اینجاست تا بیشتر درباره‌ی «بروتالیست» که درامی حماسی است صحبت کند که در آن بازی بی‌ظنری را به نمایش گذاشت که برایش اسکار بهترین بازیگری را به همراه داشت؛ دومین اسکار در کارنامه‌اش. او همچنان جوان‌ترین بازیگری است که تاکنون این جایزه را گرفته؛ کسی که در سال ۲۰۰۳ برای فیلم «پیانست» رومن پولانسکی، جایزه اسکار را از آن خود کرد. کمپین جوایز فرآیندی بود که تنش آن کمتر از نامزدی برای مناصب سیاسی نیست.

او از این مقایسه خوشش نمی‌آید. هنگامی که از دوران کودکی‌اش در «شهر هفتادو مالت» کوئینز نیویورک صحبت می‌کند، اشاره می‌کند که خانه‌ی خانوادگی او در وودهاون در فاصله چند قدمی از جایی است که دونالد ترامپ بزرگ شده است.

در اوایل کارش برودی را با رابرت دنیرو مقایسه کرده بودند. اما دنیرو، مازتین اسکورسیزی را برای خلق نقش‌های تعیین‌کننده حرفه‌ای خود داشت. اما برای برودی نزدیک‌ترین مربی، وس اندرسون بود که اغلب او را برای فیلم‌هایش انتخاب کرد.

با این حال بازیگری که تشنه‌ی آثار تاریخی جدی است، به چیزی بیش از حمایت فقط وس اندرسون نیاز داشت

در ۱۹۵۶ مجارستان را به مقصد آمریکا ترک کردند. او می‌گوید: «این فیلم قطعاً درباره‌ی یهودستیزی صحبت می‌کند.»

شانس انتخاب برودی

این که بگوییم یک بازی آن قدر خوب است که نمی‌توانید بازیگر دیگری را در آن نقش تصور کنید، کاملاً کلیشه‌ای است. تصویری که برودی از لازلوتو به تصویر می‌کشد، نه تنها به دلیل استعداد او بلکه به دلیل انرژی زیاد و غم‌واندوه عمیق درونی‌اش بود. وقتی کارگردان بردی کوپرت در ابتدا ساخت این فیلم را در سال ۲۰۱۹ برنامه‌ریزی کرد، با برودی ملاقات کرده بود و همان ابتدا برودی عاشق سوژه‌ی فیلم شد. اما کوپرت در عوض سراغ جوئل ادرتون رفت.

برودی درباره‌ی انتخابش در این فیلم بدون پرده می‌گوید: «بعضی از بازیگران در مراحل مختلف حرفه‌ی خود شناخته‌شده‌تر هستند که بر شانس آن‌ها برای بازی در نقش‌های مهمی که مناسب آن‌هاست، تأثیر می‌گذارد. ناامیدکننده بود اگر در این فیلم بازی نمی‌کردم، چون می‌دانستم که این فیلم عمیقاً تأثیرگذار و پرمفهوم بود. به همین دلیل احساس می‌کردم که برای این نقش مناسبم. بنابراین به باور من، هرکس نمی‌توانست این نقش را به‌دست آورد، ضرر می‌کرد!» او حالا با چشمانی که برق می‌زند نگاه می‌کند و می‌زند زیر خنده.

همه‌گیری کووید، فیلمبرداری برنامه‌ریزی‌شده در ۲۰۲۱ با اوج‌شدن در تغییر داد. در نهایت برودی نقش را گرفت. برنامه‌ریزی فیلم با چالش‌هایی روبه‌رو شد، اما کوپرت بعدها درباره‌ی این تغییرات توضیح داد: «جوئل دوستم است. در مقطع خاصی باهم بی‌پرده صحبت کردیم و به این نتیجه رسیدیم که این نقش را باید فردی که دارای این میراث فرهنگی است، بازی کند و آدرین برودی همیشه گوشه‌ی ذهنم بود.»

شروع بازیگری

برودی بعد از این که مادرش او را در کلاس بازیگری ثبت‌نام کرد، اولین بار به‌صورت حرفه‌ای در ۱۳ سالگی در نمایشی در آف برادوی به روی صحنه رفت. اولین حضور او در فیلم، دو سال بعد در مجموعه «داستان‌های نیویورکی» اتفاق افتاد (بخش او توسط فرانسیس فورد کاپولا کارگردانی شده بود). در دهه‌ی ۱۹۹۰، زمانی که برودی در دهه‌ی ۲۰ زندگی‌اش بود، کارگردان‌های مهمی به ترکیب عجیب از خود راضی، گستاخ و درعین حال آسیب‌پذیر او جذب شدند. اسپایک لی و ترنس مالیک به او نقش‌های اصلی دادند. کن لوچ نقش یک رهبر کاریزما تیک اتحادیه را در فیلم «نان و گل‌های سرخ» خود داد.

بکاوبرین، تهیه‌کننده‌ی کن لوچ تست بازیگری برودی را به یاد می‌آورد که کینانو ریوز، دیوید شوپمر، ستاره‌ی فیلم «فرندز» رقیبش

او می‌گوید: «فقط می‌توانم تجربیات خودم را به اشتراک بگذارم. من توسط والدینی بسیار همدل بزرگ شدم.» این سوال من یک اظهار نظر معمولی در مورد زندگی‌های مختلف در مناطق مشابه بود، اما برودی این‌طور حس نمی‌کند و از سوآلم برداشت اشتباهی دارد. او می‌افزاید: «من نمی‌خواهم در مورد سیاست بحث کنم» و این مقایسه را جالب نمی‌داند. «به من ربطی ندارد.»

سفر اجدادی برودی

«بروتالیست» فیلم قابل توجهی است. برودی لازلوتو، معمار مجارستانی-یهودی را به تصویر می‌کشد که در سال ۱۹۴۵ اروپا را به مقصد آمریکا ترک می‌کند. مانند ولادیسلاو شپیلیمن در فیلم «پیانست» توٹ نیز یک بازمانده‌ی هولوکاست است. طی سه ساعت و نیم، ما داستان او را در دهه‌های آینده جاه‌طلبی‌ها و جایگاه منزلت او را در آمریکا دنبال می‌کنیم. با وجود هم‌بازی‌هایش از جمله فیلسیتی جونز و گای پیرس، فیلم همچنان به برودی تعلق دارد. کار او در خشان و چشمگیر است؛ مردی که او به آن جان می‌بخشد استعدادی بزرگ دارد، در عین حال دارای نقص و پیچیده است.

با به زبان آوردن «پیچیده»، سرش را تکان می‌دهد و می‌گوید: «زیرا انسان‌های پیچیده هستند. من از یافتن نقش‌هایی لذت می‌برم که شما را به چالش می‌کشند تا درک درستی از شخصیت داشته باشید، نه این که صرفاً آن‌ها را دوست داشته باشید.»

فیلم همچنین می‌گذارد که بین تاریخ و موضوعات فعلی، پیوند برقرار کنیم در روزهایی که نگرش آمریکا به مهاجرت به مسئله‌ای جدی تبدیل شده است. برودی هم با این حرف موافق است و می‌گوید: «داستان افرادی که از ظلم و ستم می‌گریزند و به دنبال زندگی بهتر هستند، هنوز هم مطرح است و این داستان منعکس‌کننده سفر اجدادی من است.»

مثل لازلوتو، برودی هم ریشه در اروپای یهودی دارد. اجداد پدرش، یهودیان لهستانی بودند. مادر، پدر بزرگ و مادر بزرگش، یکی یهودی و دیگری کاتولیک، بعد از شورش ناکام ضدشوروی،

هنوز زیبایی را می‌بینم

گفت‌وگو با شان بیکر درباره فیلم «آنورا» که مهم‌ترین جایزه‌های اسکار را برد

«آنورا»، کمدی ترازدی به کارگردانی شان بیکر، درباره رقصنده‌ای است که با پسریک الیگارش روسی ازدواج می‌کند. این فیلم هشتمین ساخته‌ی بلند داستانی شان بیکر است که در جوایز اسکار امسال بیشترین و مهم‌ترین جوایز را از آن خود کرد، از جمله جایزه‌ی بهترین فیلم، بهترین بازیگر زن برای مایکی مدیسون، بهترین بازیگر مرد نقش مکمل برای یورا بوریسوف، بهترین فیلمنامه‌ی اورجینال و بهترین کارگردانی را برای شان بیکر به ارمغان آورد. شان بیکر در مورد تحقیق سختگیر است و خود را در محیطی که قرار است درباره‌اش فیلم بسازد غوطه‌ور می‌کند. و بله خودش می‌داند که چطور به نظر می‌رسد. «مردم آنلاین درباره‌اش می‌گویند، اوه شان فقط این کار را برای جلب توجه انجام می‌دهد! تنها دلیلی است که آن جور فیلم‌ها را می‌سازد، همین است.» او یکی از آن لیکنده‌های سرخوشانه‌اش را تحویل می‌دهد و کل صورتش انکار می‌خندد. او در ۵۳ سالگی انکار در چشمه جوانی افتاده است. شور و نشاط پسرانه و موهای ژولیده به او حال و هوایی با طراوت می‌بخشد که یادآور ریچی کانینگهام است که به طرز طنزآمیزی با مضامین فیلم‌های او در تضاد است. چهارمین فیلم جذاب او؛ «استارلت» یک فیلم دوستانه درباره یک بازیگر زن جوان فیلم‌های مستهجن و یک بیوه سالخورده بد اخلاق بود. پنجمین فیلم او؛ «تازنگی» با سه آیفون با بودجه ۱۰۰ هزار دلاری فیلمبرداری شد. همچنین در میان کارگران جنسی تراجنسیتی در بلوار سانتا مونیکا در لس‌آنجلس اتفاق افتاد که موفقیت قابل توجهی کسب کرد. «موشک قرمز»، فیلم پنجم او هم درباره‌ی بازیگر فیلم‌های غیراخلاقی دیگری است که این بار مسن تر و بی‌اعتبارتر سعی می‌کند تا عشق نوجوانش را به همان حرفه ترغیب کند. آخرین فیلم بیکر؛ «آنورا» یک کمدی ترازدی با بشکوه و پرانرژی درباره‌ی یک رقصنده روسی-آمریکایی با بازی مایکی مدیسون، حالا برنده اسکار است که از ازدواجش با پسر ۲۱ ساله‌ی الیگارش روس پشیمان می‌شود. این فیلم قبلاً در جشنواره‌ی فیلم کن، نخل طلا گرفته بود و حالا در اسکار ۲۰۲۵، پنج جایزه را از آن خود کرد. زمانی که شان بیکر برای این فیلم نخل طلا گرفت، گفته بود: «فقط فکر می‌کردم یک فیلم بهره‌کنشی دیوانه‌کننده ساخته‌ام»، اما حالا همین فیلم جوایز اسکار را درو کرد، فیلمی مستقل که جدا از مسیر فیلمسازی هالیوود راهش را پیدا کرد و درخشید. شان بیکر همیشه می‌خواست فیلمی بسازد که در بروکلین و محله‌های برایتون بیچ و کوئی آیلند می‌گذرد. او و یکی از همکارانش به داستان‌های آمریکایی‌های روس که در آنجا زندگی می‌کردند جذب شدند. ان پی‌آر زمانی که شان بیکر برای این فیلم نخل طلا گرفت، با او مصاحبه‌ای کرد که در ادامه می‌خوانید.

عکس: Getty Images